

Jens og Kirstine.

Af Missionær Sørensen, Haast, Danmark.

Ud paa Efteraaret kom Jens hjem fra Soldater-tjenesten. Hvor Kristine havde glædet sig til den Dag, hun atter skulde se og tale med sin Kæreste. Hun forsøgte at jage alle de mørke Tanker paa Flugt; Naar Jens kom, vilde han være lykkelig og glad; han skulde ikke mærke, at hun gik med tunge, mørke Tanker. Det lykkedes hende ogsaa til Dels at glemme Uroen og Tomheden, opfyldt, som hun var, af Længsel efter sin Ven.

Men for Kirstine blev det noget af en Skuffelse, mere end hun egentlig vilde tilstaa for sig selv. Jens var ikke, som da han rejste. Hun kunde ikke rigtig forstaa, hvad der var i Vejen. Der var en underlig Uro over hans Øjne — disse gode Øjne, der ellers altid var saa rolige — de havde faaet noget flakkende og et ligesom lidt forskræmt Udtryk. Og hans Kærlighed til hende, ja, han forsikrede atter og atter, at han elskede hende, men det var heller ikke, som før han rejste, da havde det lydt saa tilforladeligt, saa ganske til at stole paa, naar han efter at have draget hende ind til sig kaldte hende ved de sømeste Navne.

Hun var glad ved, at han snart skulde rejse paa Højskole, det var endda godt, at det var blevet bestemt. Hvor ønskede hun, at det maatte faa en gavnlig Indflydelse paa ham.

Da Jens var rejst paa Højskole, gik Kirstine og bebrejdede sig, at hun ikke havde været med ham, som hun burde. Hun havde været kold og tilbageholdende mod ham, endog naar han var rarest. Hvor havde hun dog ogsaa kunnet behandle ham saadan; nu følte hun rigtig, at Skylden var hendes. Hun maatte rigtignok bede ham om Tilgivelse.

I et langt Brev til ham fortalte hun ham alt og bad ham bære over med hende. Hun vidste, at hun havde behandlet ham slet, været kold og trist imod ham, nu følte hun ret, at hun ikke var hans Kærlighed værd. Bare hun kunde gøre Hjemmet saa lyst og lykkeligt for ham, som han fortjente. Men i det Svar, hun fik, forsikrede han hende, at hun var den eneste, der kunde gøre ham lykkelig og overhovedet gøre hans Bolig til et Hjem. Han havde heller ikke været, som han burde overfor hende, da han var hjemme, det følte han nu, han vidste ikke, hvordan det kunde være, men i den sidste Tid havde han mærket, at selv om han havde meget Lyst til det gode, saa gjorde han dog tit noget, som vakte hans Afsky bagefter; men han trøstede sig med, at naar de nu snart blev gifte, saa skulde Kærligheden nok bringe Harmoni i hans Væsen og Sind. — Han sluttede Brevet med at sige: „Du kan tro, kære Kirstine, at der er Forskel paa at være Soldat og saa være paa Højskole. I Soldatertiden kommer der saa meget ondt og grimt op i en, og der er intet til at holde igen. Før man rigtig ved af det, glider man med Strømmen, og saa kan det undertiden gaa længere ned, end man egentlig vil. Anderledes her paa Højskolen. Du kan tro, det er mageløs dejligt; man faar Lyst til at blive et bedre Menneske ved at være her.“

Kirstine var paa Vej hjem fra Kirke. Hun havde i den sidste Tid gaet i Kirke hver Søndag. Hun mente, at det da maatte være paa det Sted, hun bedst kunde finde Fred for sin Sjæl; men endnu havde hun intet opnaaet. Mere tom og fredløs end nogen Søndag før gik hun den Søndag hjem. Det var første Søndag i Advent. Præsten havde talt om Forventninger. Ud fra Henrik Ibsens: „Et Dukkøjeme“, skildrede han alle de Forventninger, der ligger i naturlige, sunde Menneskesjæle. Han skildrede de unges lyse Forventninger til Livet i Kærlighedens Lykke. Særlig dvalde han ved de skønne, søde Forventninger, som den unge Kvinde, naar hun venter at blive Moder, og han nævnte, at Tiden før Jul er ret var Forventningens Tid. Ja, meget sagde han, og smukt var det meste; men der var intet om den Frelser, der fødte sig for at komme til fredløse Menneskers Sjæle med sin Naade og Fred. Han kunde ikke vise andre den rette Vej; thi han kendte den ikke selv. — Men Jesus har sagt, at han er den gode Hyrde, der gaar i Ørkenen og søger efter sit tabte Faaer, og naar han finder det, tager han det paa sine Skuldre med Glæde. — Da Kristine gik hjem og forgyvedes i Præstens Prædiken søgte efter det, der kunde hjælpe hende, kom hun til at tænke paa den sidste Salme, der blev sunget:

Min Jesus lad mit Hjerte faa en saadan Smag paa dig, at Nat og Dag da være maa min Sjæl umistelig.

Hun kendte Salmen godt og kunde huske den udenad; men aldrig havde de jævne Ord grebet hende som i Dag. Det var særlig: „Før saa mig arme Synder hjem med din Retfærdighed“ der ligesom blev liggende i hendes Tanker og vedblev at lyde som en levende Røst i hendes Sjæl. Da hun var kommet hjem og af Overtøjet, gik hun ind i sit lille Kammer; her faldt hun paa Knæ og bad: „Min Jesus lad mit Hjerte faa.“ Hun bad hele Salmen igennem, og da hun sagde Amen, følte hun en salig Fred fylde Sjælen. Hun kunde ikke blive træt af at nyne Salmens sidste Vers:

Før saa mig arme Synder hjem med din Retfærdighed til dit det ny Jerusalem, til al din Herlighed!

I den første Tid efter disse Oplevelser var Kirstine meget lykkelig. Hun tænkte tit paa at fortælle Faderen det hele, men barnlig Undseelse holdt hende tilbage; hun kunde heller ikke finde Ord for det, hun havde oplevet.

En Dag, som hun gik og støvede af inde i Spisestuen, sang hun til sit Arbejde paa det lille Mevers:

O Jesus, du min Glæde, du dine Vinger brede og sænke om mig ned! Vil Slangen mig omslynge, saa lad din Engel synge: Dit Barn er gemt i Herrens Fred.

Jens Holm, der var kommet ind, uden Kirstine havde bemærket det, rømmede sig et Par Gange, ligesom han ikke kunde komme paa Gled med, hvad han vilde sige. Endelig brød det ud af ham: „Hør, Kirstine, naar jeg skal sige dig min oprigtige Mening, saa synes jeg ikke saa overdreven godt om dette her. Det er godt nok, at en maa holde sig til Vorherre, men saadan at gaa snart i Bedrøvelse, som man var til Begravelse hvert Dag, og snart synge Salmer, som var du i Kirke, det er for mig at synes lovligt meget af det gode. Hm! Jeg ved ikke, hvad der er gaaet af dig, Kirstine, og hvad tror du, Jens vil sige, naar han nu kommer hjem til Jul?“ Kirstine, som havde standset sit Arbejde, gik nu hen til Faderen og tog hans Haand: „Fader, kan du huske Mors sidste Dage? Det ved jeg, du kan, for det har du saa tit talt om — du har saa tit fortalt, hvor glad hun var blevet; og du kan ogsaa huske, at hun bad til Gud for os, hun bad med egne Ord, ikke efter Salmebogen, hun bad om, at vi maatte komme til Jesus med alle vore Synder. Fader, det er det der er sket med mig, jeg er kommet til Jesus med alle mine Synder, og nu tror jeg, at Jesus vil føre mig hjem til sig og Mor.“ — Faderen var bevæget, men rystede dog paa Hovedet og sagde: „Jeg forstaa det ikke, Kirstine; men pas paa, det ikke gaar for vidt! Pas paa din Forstand! Husk paa, hvad der staar i vor Børnelærdom: „Hvad jeg siden skal i Verden lide, lad mig, o Gud, beholde min Forstand!“ Men lad os nu tale om noget andet. Om fjorten Dage kommer Jens hjem i Juleferien, og jeg har saa tænkt paa, at vi skal have Julegilde 4de Juledag. Unggilde naturligvis med Spil og Dans oppe i Storstuen. Nu bare op med Humøret, lille Kirstine, lad os endelig blive ved det gamle, det har vor Fædre kunnet leve paa, det kan vi ogsaa!“

Kirstine glædede sig til Julen. Hun havde saa meget af samtale med Jens om; men hun var meget spændt paa at se, om han kunde forstaa hende, forstaa den Glæde, der fyldte hendes Hjerte. Hun forestillede sig ofte, hvorledes hun vilde tage hans Haand og sige ham, at der var noget, der var større end alt andet paa Jord, og det var at have Fred med Gud, og det faar man først, naar man lærer at tro paa Jesus som sin Frelser. Men han vilde forstaa hende, eller vilde det gaa, som det gik med hendes Fader.

Naar hun saaledes kom til at tænke, kunde der snige sig en Frøgt ind i hendes Hjerte og formørke hendes Haab; men da fik hun altid Trost i Bøn til Jesus og ved at læse i Bibelen, der mere og mere blev hende en Kilde, hvoraf hun øste Trøst og Kraft til Troens daglige Kamp og Strid.

Men da Jens endelig kom hjem, og den Time, hun havde ventet saa længe efter og sat saa store Forhaabninger til, kom, og hun sad alene med ham i Mørkningen, da var det, som om alt det meget, hun havde at sige ham, var helt borte, hun kunde ikke finde Ord for sine Tanker og Følelser. Og Jens, som han da kunde tale om alt det, ham havde oplevet i de to Maaneder! Begejstringen lyste ud af hans mørke, kjønne Øjne. „Jeg har sovet hele min Ungdom bort, og derfor vidste jeg ikke, hvad stort og herligt der er i Verden, i Naturen, i Menneskelivet og i de store Aanders Digterverden. Og Ungdommen her i Galtrum Sogn sover ogsaa. Det er Oplysning, der mangler. Gid vi, kære Kirstine, kunde være med til at vække den og aabne dens Øjne for alt det store og skønne. — Jeg har i den sidste Tid tænkt paa, at det er skammeligt, at du ikke kan komme paa Højskole til Sommer; men det kan du jo ikke godt, da vi skal overtage Gaarden den første April.“ — Kirstine sad stille, hun syntes, det hun havde at sige, blev helt borte for hende. Overfor al den Veltalenhed blev hun helt stum. Hun blev saa beklemmet om Hjertet. Det var dejligt at høre paa alt sammen, men der manglede noget, som hun ikke kunde undvære. Men saa foldede hun sine Hænder og sendte en stille Bøn op til Gud om Kraft og Mod. Jens havde holt op at tale, han sad og saa paa hende. Hvor var hun i Grunden smuk, hvor var hendes Øjne dybe og varme, og saa denne lidt vemodige Mildhed, der i den sidste Tid altid laa over hendes Ansigt, det havde mere end en Gang forundret ham. Nu lagde han sin Arm omkring hendes Liv og drog hende ind til sig: „Kærligheden er dog det, der gør Livet rigest her paa Jord.“ — Kirstines Øjne lyste af Glæde, men der kom alligevel et Par Taarer frem, hun vidste ikke rigtig hvordan; men det kom saa underligt, det brød paa, saa hun maatte spørge: „Jens, har du Fred med Gud?“ Det blev saa stille i Stuen, hun kunde høre Uret dikke i Jens's Vestelomme. Da han ikke svarede, men sad og saa ved for sig, fortsatte hun lidt tøvende: „Jens, maa jeg sige dig, hvad jeg har oplevet?“ Han drejede Hovedet lidt til den Side, hun sad ved, og gav et lille Nik.

Hun fortalte ham nu, hvor tom og fredløs hun havde været, og hvor syndefuld hun havde følt sig, indtil hun kom til at tro paa Jesus som sin Frelser, der havde sonet hendes Synder paa Korset. „Aah, saa kom, Freden; en Fred, som jeg Jens's Ansigt var blevet mørkt; nu rejste han blev saa glad og lykkelig.“

Fortsættes.

„MISTELTENEN“

Julemagasin for Danske i Amerika

75 Cts. portofrit tilsendt.

Denne altid populære Julebog har i Aar et flerfarvet Billede af „Granskoven“ paa Omslaget samt desuden to helsides bruntoneede Bilag, „Lærkens Sang“ og „Vinternatten“. Textindholdet omfatter bl. a.:

Julens Oprindelse af Dr. Alexander Marlowe.

Nye Hjem af H. Skov-Nielsen. Flyveposten af Dagmar Wiggers Danske Søfolk paa Michigansøen af Peter Jacobsen. (rigt ill.)

Genforeningen, historisk Oversigt med 30 gode Billeder af Victor Foss.

En Juleaften. Julefortælling af To Brødre. Julehistorie af Frithjof Bon.

Min Jul, signeret Bidrag af Skuespillerinde Fru Oda Nielsen

Undrer mig paa—af Evald Kristensen. (Forfatter af „Danmark og det danske Folk“).

Julcaften. En Prædiken af afdøde Past. Th. Lyngby.

Jenny Lind. Af H. Trolle-Steensstrup.

Fred. Et Juledigt af Hjernø. Billeder fra forskellige Felter, Anekdoter, osv.

„AARBOGEN 1921“

Almanak og Adressebog for Danske i Amerika

50 Cts. portofrit overalt.

Aarbogen er indbunden i et nydeligt trefarvet Bind og er i Aar 7x10 Tommer med 40 Sider. Almanaken er forsynet med Oplysninger om Aarets Maanedes Tider samt Helligdage og Prædikentekster. Dernæst er der en Mængde statistiske Oplysninger om Amerika og Danmark, en Liste paa flere hundrede Navne over danskfødte Soldater i den amerikanske Hær, som faldt i Verdenskrigen. Liste over afdøde Danske i Amerika, Adressefortegnelser over Præster, Foreninger, Konsulater, etc. Et Udvalg af oplysende Artikler samt endelig

40 DANSKE OG AMERIKANSKE SANGE.

„Misteltenen“ og „Aarbogen“ faas hos Forhandlere eller direkte fra Udgiveren.

AKEL H. ANDERSEN

Brown Block Omaha, Nebr.

Den levende Tro.

Den levende Tro forener med Kristus. Ved den er Menneske kommen i et nyt Forhold baade til Gud og Mennesker. Det gamle Kærlighedens Bud, der var en Tvangsløve, er blevet et nyt Kærlighedens Bud, en Frihedsløve. Om nogen siger han tror, men kender ikke Kærligheden, hans Tro er død og intet, og han er Sydens Træl. Der var en Tid, jeg levede i Trælens Hus, tænkte at blive salig ved at arbejde i egen Kraft, holdt mig til Gerningerne og forstod ikke, at den Vej er ufremkommelig. Jeg kunde ikke indse, at Lovens helige Krav er fuldkommen Kærlighed, at den mindste Overtrædelse af et eneste Bud krænker hele Lovens, ødelægger hele min Retfærdighedsgerning og vælter alle mine Synders Forbandelse over mig. Men jeg indsaar det ikke. Til andre Tider vilde jeg frelses ved Troen og tænkte at have den levende, saliggørende Tro, fordi jeg holdt for sandt, at Gud er til, og at Jesus er Guds Søn. Men ak, disse tomme og ørkesløse Tanker hjalp ikke mod Synden, Døden og Djævelen. Nej, Troen alene gør retfærdig, ved Troen alene og ikke ved Loven bliver et Menneske saligt. Men den saliggørende Tro er virksom i Kærlighed. Derfor siger Jakob, at den Tro, som ikke har Gerninger, er død i sig selv. Den derimod, som tror af Hjertet, saa han i Troen flyr fra Synden til Kristus og faar hans Retfærdighed og hans Sejer over Djævelen, hans Liv og Kærlighed, Friheden og Frelsen i Guds Søn, det Menneske har den saliggørende Tro.

Den sande Kristendom er Hjertesamfund med Kærlighedens Gud, saa vi elsker hverandre i Herren og lever vort Liv i Kærlighed, ikke at vi allerede er lutter Kærlighed men saaledes, at Kærligheden hersker i al vor Vandel, driver og gennemtrænger al vor Gerning og mere og mere udrensner al Sydens Surdej. O, hvor den sande Tro er levende og kraftig. Uafsludelig er den i virksom Kærlighedsøvelse i Tak til Herren og i Barmhjertighed mod Mennesker. Maa ingen af os i Lovtrældom eller død Tro bedrage sig selv. Kærlig Hilsen fra Buffalo, Wyo., til alt Guds Folk.

Jesse Lund.

Tryksager.

Al Slags Trykkeriarbejde udføres smukt og godt til rimelige Priser.

Dan. Luth. Publ. House, Blair, Nebr.

Kvitteringer.

Bygge- og Skolefond.

Før kvitteret, se Kbl. Nr. 48	\$39079.67
Fremont, Nebr., Mrs. Anna D. Nielsen \$100, Emma Nielsen \$30, Lewis Larsen (Bonds) \$600, Peter C. Johnsen (Bonds) \$50, Mathilde Sørensen \$20, John M. Sørensen \$20, Anders K. Nielsen \$25, Martin Sørensen (Bonds) \$200, Laura Skow \$40, Chris Pedersen \$20, A. J. Dahm \$25, Henry Sejmonsberger \$10	1140.00
Brush, Colo., Jørgen Danielsen	100.00
Oakland, Calif., Vor Fr. Mgh., Martin Jensen ..	20.00
Neenah, Wis., Vor Fr. Mgh., Jacob Hansen (Bonds)	100.00
Ringsted, Ia., Lars Robinson (Bonds) \$100, Mrs. H. P. Nelsen (Bonds) \$50, Henry M. Larsen \$25, Niels Petersen \$30	205.00
Del Rey, Calif., Pella Mgh., Mads Madsen \$25, Rudolf Petersen \$40, Mrs. Anne Jensen (Bonds) \$100, C. B. Christensen (Bonds) \$50, Laura Thøgersen (Bonds) \$50, Irving Petersen \$50, Roseve Jensen \$10, John Nielsen \$50, L. M. Rosenbom \$100, P. C. Petersen \$60, Soren Jensen \$200, J. P. Jensen \$200	935.00
Reedley, Calif., Eben Ezer Mgh., Hans Hansen ..	50.00
Brush, Colo., Ernest Petersen	10.00
Staplehurst, Neb., Vor Fr. Mgh., Niels Svendsen \$200, Anna Sørensen \$10, Hans Mumm \$50, Ethel Mumm \$5, Andrew Care \$50, Peter Nielsen Jr. \$25, John Svendsen \$200, J. P. Lorensen \$15, Tom Jørgensen \$30, Jim Nielsen \$50, Henry Sørensen \$30, Gudmund Sørensen \$5, John Mumm \$50, Hans Sørensen \$30, Nels Dahl \$50, Mrs. Anna J. Phillipsen (Bonds) \$200, Cash \$800, C. P. Nielsen \$25, Hans Phillipsen (Bonds)	2595.00
\$750, Niels Johnsen \$20	10.00
Orum, Neb., J. C. Sorensen	60.00
Hampton, Nebr., Anders Hansen	10.00
Orum, Nebr., S. G. Miller	100.00
Ruskin, Nebr., Lars Jespersen (Bonds)	55.00
Ferndale, Calif., Vor Fr. Mgh., Chr. V. Koldbeck \$30, Christine Kolbeck \$5, John Laursen \$20 ..	100.00
Ruskin, Nebr., Martin Nielsen (Bonds)	50.00
Dannebrog, Nebr., Ewald Nielsen (Bonds)	25.00
Potter, Nebr., John Rasmussen	100.00
Hampton, Nebr., Carl A. Hansen (Bonds)	300.00
Mt. Vision, N. Y., H. Jørgensen og Hustru (Bonds)	20.00
Fremont, Nebr., L. Struve	200.00
Hampton, Nebr., Mrs. Louis Hansen	75.00
Oakland, Calif., Vor Fr. Mgh., Miss Kristine Jensen Blair, Nebr., Christoffer Paulsen (Bonds)	40.00
Brush, Colo., Ansgar Mgh., Milo Mortensen	25.00
Neenah, Wis., Regnold Hansen \$20, Miss Lillian Jersild \$5	50.00
Blair, Nebr., Den danske luth. Søndagsskole	5.00
Chicago, Ill., Golgatha Mgh., Martin Christensen	75.00
Brush, Colo., Peter H. Petersen	
Warrens, Wis., J. C. Andersen \$20, M. P. Laur	240.00
sen \$25, P. C. Pedersen \$25, A. J. Pedersen \$10, Anton Andersen \$20, Geo. Jørgensen \$10, Mrs. Lange \$5, Hans Johnsen \$15, Hans P. Jørgensen (Bonds) \$50, N. P. Andersen \$10, Hans P. P. Petersen \$25, J. P. Petersen \$20, Sam Nielsen \$5 ..	
Tilsammen \$45824.67	

Queenslandsmissionen.

Før kvitteret, se Kbl. Nr. 48	\$640.81
Cedar Falls, Ia., Mrs. Pedersens Testamente	22.50
Cedar Falls, Ia., Kvindef.	28.50
Vermillion, S. Dak., Christian Hansen	8.00

Tilsammen \$699.81

Til Juletræ ved Indianerne i Oaks.

Før kvitteret, se Kbl. Nr. 47	\$20.00
Council Bluffs, Ia., Bethania Kvindef.	5.00

Tilsammen \$25.00

Lutheran World Service Campaign.

Før kvitteret, se Kbl. Nr. 47	\$10130.80
Bazile Mills, Nebr., Pastor Chr. Sørensen og Hustru	3.00

Tilsammen \$10135.80

Blair, Nebr., den 2. Dec., 1920.
Alt modtaget med Tak paa Samfundets Vegne! Otto Hansen.